వానా వానా వల్లప్ప

తిరుగుతున్న శకుంతం కాలికి రాయి గుచ్చుకుని కెవ్వుమంది.

ఆ చప్పుడుకు సత్తిరాజెక్కడ లేచి తిడతాడోనని చంద్ర లోపలినించి పరిగెత్తుకొచ్చి శకుని లోపలికి తీసుకుపోయింది.

"వూరుకో మాయమ్మ వూరుకో తల్లి
ఏడుస్తే నీ కళ్ళు నీలాలు గారూ
పాలైన కారవే బంగారు కళ్ళు" అంది దగ్గరకు అదుముకొని.

నీళ్ళు నిండిన దాని పెద్ద కళ్ళలో నించి ముత్యాలు జలజలా రాలేయి. తల్లి కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని ఏడుపు మరిచిపోయింది శకు.

ఉయ్యాలలో పిల్లాడు కాసేపు అటూ ఇటూ విరుచుకొని ముందు చిన్నగా మొదలుపెట్టి, ఎవరూ ఖాతరు చెయ్యలేదని రాగం పెంచేడు. చేస్తున్న పని వదిలేసి చంద్ర గబగబా పిల్లాడి నందుకుంది, భయంగా మొగుడివైపు చూసి.

పిల్లాడి ఏడుపుకి సత్తిరాజు కళ్ళు తెరిచాడు. లేకపోతే మాత్రం నిద్రపడితేనా — రాత్రి జరిగిన అవమానం బుర్రలో సుడులు తిరుగుతోంది. ఏడెనిమి దేళ్ళ బట్టీ ఇస్తున్నాడు ప్రోగ్రాములు—ఎప్పుడైనా ఇలా జరిగిందా?

అస లింకా స్టేజి ఎక్కకుండానే పద్మలతను పట్టుకొని "ఈ మనిషి ఎండిపోయినట్టుంది. దీని డాన్స్ మా కొద్దు" అన్నారు నిర్వాహకులు. జ్యోతిలక్ష్మి డాన్సులు ఈవిడ స్పెషలయ్యా అంటే ఎవరూ వినరే. చచ్చి చెడీ వాళ్ళని ఒప్పించేటప్పటికి తలప్రాణం తోక కొచ్చి నట్టయింది సత్తిరాజుకి. తీరా పద్మలత పొట్టిలంగా, బాడీ వేసుకొని స్టేజెక్కి "ఉంటే ఈ వూళ్లో ఉండూ—పోతే నీ దేశం పోరా" అంటూ రెండు చరణాలకు గెంతేటప్పటికి ఆడియన్స్‌లోనించి కేకలు, ఈలలు, అరటి పళ్ళ తొక్కలు—ఒకటేమిటి! లతని స్టేజి మీద ఒక్క క్షణం కూడా భరించలేదు జనం.

ఎలాగో సుందరితోనే డాన్సులు అయ్యాయనిపించాడు. సుందరికి ఉషారుగా గెంతడం చేతకాదు. ముందు డబ్బు తీసుకోబట్టి అదన్నా దక్కింది. తెల్లవారకుండానే బ్రతుకు జీవుడా అని ఫస్ట్ బస్ ఎక్కేసేడు గ్రూప్‌ని తీసుకొని. వచ్చినదగ్గర్నుంచీ నిద్రా మెలుకువ కాని స్థితిలో మంచం మీద పడి అలాగే పొర్లుతున్నాడు.

పిల్లాడి నోట్లోకి పాలెక్కువ వచ్చేసి ఉక్కిరిబిక్కిరయిపోయాడు. చంద్ర పిల్లాడి తొడమీద వూదింది.

సత్తిరాజు తలెత్తి చూసేడు. చంద్ర పిల్లవాణ్ణి ఒళ్ళో వేసుకొని పాలిస్తోంది.

రోజా పసుపు రాసుకొని స్నానం చేయడం వల్లనేమో, పచ్చగా ఉంది. నడికట్టు బిగింపులో సన్నబడిన నడుము. పాలతో నిండిన బరువైన గుండె, బాలెంత తిండితో నునుపెక్కిన బుగ్గలు— మెడచుట్టూ నల్లపూసలు. సత్తిరాజుకి చంద్ర భువనమోహనంగా కనిపించింది. కాసేపు అలా చూసేసరికి సత్తిరాజు దృష్టి మారిపోయింది. చంద్ర చీర లేకుండా పొట్టిలంగా, బాడీతో పాటకు లయగా గెంతుతూ స్టేజి మీద కనిపించింది. చూడ్డానికి రెండు కళ్ళూ చాలలేదు. ఒహ్! ఏమందం! ఆడియన్స్‌లోనించి వన్స్‌మోర్‌లు — కనకవర్షం— బుకింగ్‌ల మీద బుకింగ్‌లు. సంవత్సరం తిరిగేసరికి స్వంత వేన్‌లో ప్రోగ్రామ్స్‌కి కెళ్ళచ్చు. పేవ్‌మెంట్ల మీద బట్టలు కొనక్కర్లేదు. బ్రహ్మాండమైన సూట్లు సొంతంగా కుట్టించవచ్చు. సొంత లైటింగ్ ఎరేంజిమెంట్, పౌరాణికాలకూ, సాంఘికాలకూ వేరు వేరు తెరలు ఉపయోగించుకోవచ్చును. తను దుర్యోధనుడి వెవిగ్ డ్రెస్ కుట్టించి, మయసభ సీను నటిస్తుంటే ఆడియన్సందరూ కళ్ళు తిరిగి పడిపోవాలి. అప్పు డీ నాటు తాగక్కర్లేదు. డైరెక్టుగా వేట్ కొట్టచ్చు. ఇంగ్లీషు పాటలు, హిందీ పాటలు ప్రాక్టీస్ చేయిస్తే... ఓహ్! ఏం డిమాండ్—రేటు విపరీతంగా పెంచెయ్యొచ్చు. అసలు మనం పెద్ద లేవెలు మెయిన్‌టైన్ చేస్తే అడిగినంతా ఆళ్ళు కాళ్ళ దగ్గర తెచ్చి పడేస్తారు.

చంద్ర లేచి పడుకున్న పిల్లాణ్ణి ఉయ్యాల్లో వేసి, జాకెట్టు సరిచేసుకుంది. చంద్ర నడుస్తుంటే డాన్స్ చేస్తున్నట్టే కనిపించింది సత్తిరాజుకి. దీనమ్మ! ఎంత పనైపోయింది! ఉయ్యాల్లో పిల్లాణ్ణి పెట్టుకొని వూరంతా వెతికినట్టు — ఉత్తి ఎదవలాగ వూరుకున్నాను ఇన్నాళ్ళబట్టీ అనుకున్నాడు.

చంద్రని కేకేసి చెప్పేద్దా మనుకున్నాడు శుభవార్త. కాని ఎందుకో దాని మొహం చూస్తే జంకు పుట్టింది.

"అన్నం ఒడ్డించవే, ఇప్పుడే వస్తాను." గబగబా వెళ్ళి రెండు గ్లాసులు పోసుకొచ్చాడు. ఎక్కడ లేని ధైర్యం వచ్చినట్టయింది సత్తిరాజుకి.

"ఇయ్యాల్నించి మన ట్రూపులోనించి పెంటమ్మని తీసేస్తున్నాను." అన్నం తింటూ మొదలెట్టేడు సత్తిరాజు. పద్మలత అసలు పేరు పెంటమ్మ.

"ఏం! గెంతలేక పోతుందా!" అడిగింది చంద్ర.

"అది గెంతలేకపోతే "నాటేసి" గెంతితాను. అదిగాదు. దాన్నేత గెంతిస్తే నన్ను గెంటేత్తా మంటున్నారు. రాత్రందర్నీ కలిపి చిదగ్గొట్టేద్దురు— ఎలాగో ఒచ్చేం. కాస్త పులుసెయ్."

"చంద్రా!" సట్టెంట్లో ముక్కాలిపీట మీద కూర్చుంటూ కేకేసేడు. చంద్ర పైట చెంగుకి చెయ్యి తుడుచుకుంటూ వచ్చింది.

"పిల్లేదీ?" అడగడాని కేటో ఎదవ జంకు— విసుక్కున్నాడు సత్తిరాజు.

"మంగమ్మగా రింటికా డాడుకుంటూంది" అంది అనుమానంగా చూస్తూ.

"చంద్రా, ఆ పెట్టి తియ్యి. ఏమనగ్గానీ—ఒకసారి ఆ గుడ్డ లేసుకోయే. ఎన్ని రోజులబట్టో నిన్నడుగుదా మనుకుంటున్నాను." లబ్బుగా అన్నాడు.

"ఆ గుడ్డలా!" ఒళ్ళంతా పెలపరించినట్టుగా అంది చంద్ర.

"ఏం, ఏసుకోవా?" అతని గొంతుకలోని అహంకారానికి జడిసింది చంద్ర.

"రాత్రికేసుకుంటాలే పోనీ. ఇప్పుడెవరన్నా మూస్తే బాగోదు. పిల్లగాని వచ్చినా!" అంది చంద్ర.

"నువ్వేసి తీరాలి. నా మాట కెదిరించేవంటే— నా సంగ తెల్తెలియదు. మోపెడు చింతబరికెలు తెప్పించుతాను. దెబ్బకి దయ్యం దిగుతాదట. నేనేం అమ్మన్నా నేటే—నిన్నూ, నీ పిల్లల్నీ గుడ్లకోడి పెట్టల్లా ఇంట్లో కూచోబెట్టి ఎల్లకాలమూ పెంచడానికి? ఏం, సుందరి ఎయ్యటల్లే దేటి? అళ్ళకంటా నువ్వెక్కు వేటి?" చంద్రని ఆ బట్టల్లో చూసేక పిచ్చెక్కి పోయాడు సత్తిరాజు. ఇదిలాగ స్టేజెక్కిందంటే కనకవర్షం, కనకవర్షం. సొంతకారు. చంద్ర వద్దనే కొద్దీ సత్తిరాజుకి చిర్రెత్తు కొస్తోంది. సుందరిని పిల్చుకొచ్చేడు.

"ఈ మూవ్మెంట్లు జాలా దీనిదగ్గర నేర్చుకో. ఎద వేసా లేసేవంటే ముందు పిల్లోడి పీక మీద అడుగేసి తొక్కేత్తాను. ఆ తరవాత నిన్ను. ఇదిగో బెల్టు రాత్రి దెబ్బలు గేపకమున్నాయా?" అరుస్తూ వెళ్ళి అరుగుమీద కూర్చున్నాడు.

శనివారం నాటికి ప్రోగ్రాం కుదుర్చుకొచ్చేడు సత్తిరాజు.

ఆకుపచ్చ, గోధుమరంగు డ్రెస్‌లు కుట్టించి తెచ్చేడు చంద్రకోసం. ఒకో డ్రెస్‌కి అర మీటర్ కన్నా ఎక్కువ పట్టలేదు. అరచెయ్యి వెడల్పు బాడీ చూస్తుంటే చంద్రకి కడుపులోంచి దుఃఖం తన్నుకొస్తోంది.

శనివారం ప్రొద్దున్న ప్రక్కింటి ముసలమ్మకి పది రూపాయల కాగితం ఇచ్చి పిల్ల లిద్దర్నీ చూస్తుండ మన్నాడు. మధ్యాహ్న మయ్యేసరికి అందర్నీ పాలెం తీసుకెళ్ళి పడేసేడు సత్తిరాజు. పిల్లాడికి ఉదయం నించీ పాలివ్వక గుండెలో నించి బాధలొచ్చి జ్వర మొచ్చినట్టుంది చంద్రకి. ముఖం మీద పడుతూన్న కత్తిరించిన ముంగుర్లను వెనక్కి తోసుకునే వోపిక లేనట్టుగా స్తబ్దుగా కూర్చుంది. సుందరి ఆర్గనైజర్లతో తుళ్ళుతూ కబుర్లు చెబుతోంది అరుగుమీద కూర్చొని.

రాత్రవుతుండగా సత్తిరాజు చంద్రని ప్రత్యేకంగా మేకప్ చేసేడు. కనుబొమలు దిద్దేక దేని తరవాత ఏ డ్రెస్ వేసుకోవాలో వరసగా పెట్టేడు.

రాత్రి పదయ్యేసరికి గ్రౌండంతా జనంతో నిండసాగింది. ముందే చంద్రని స్టేజెక్కించి ప్రజల్ని మంత్రముగ్ధుల్ని చేద్దా మనుకున్నాడు గానీ, అదికి ముందే చంద్ర నెక్కిస్తే బెదరిపోతాదని ఆలోచించి సుందరీ, తానూ డ్యూయెట్ పాడడానికి నిర్ణయించేడు. ఆ రికార్డయ్యేటప్పటికి చంద్ర పచ్చ డ్రెస్‌తో రెడీగా ఉండాలి. చంద్రను హెచ్చరించి సుందరితో స్టేజెక్కేడు సత్తిరాజు.

తెర కొంచెం తొలగించి చూసింది చంద్ర. ఎక్కడచూసినా జనం—ఈలలు—ఒకచోట కొంత మందిహుషారు పట్టలేక డాన్స్ కూడా చేసేస్తున్నారు.

ఒకసారి తనవైపు చూసుకుంది. ఇంటిదగ్గర పాలకోసం కంకటేల్లిపోతున్న కొడుకు గుర్తొచ్చేడు. పాప పుట్టిన ఏడేళ్ళకు పుట్టిన కొడుకు. పెట్టి మీద పచ్చడ్రెస్ వైపు చూసింది.

ఆ బాడీ —భగవంతుడా! అది వేసుకొని అద్దంలో చూసుకోడానికే సిగ్గుతో చచ్చిపోతోంది. దీనితో వాళ్ళందరి ముందూ గెంతుతూంటే — తన

బ్రతుకాట...
బండారు లక్ష్మి
CHANDRA

16—6—82

ఒళ్ళంతా వూగుతుంటే అందరూ కై పెక్కి—పిల్లాడి కడుపు నింపవలసిన తన గుండెను కళ్ళతో తాగేస్తుంటే — తను

"శే శే, నా రాజా — లేపమంటావా" అంటూ ఇక ఆలోచించలేదు చంద్ర. ఇంకో నిమిషంలో పాట అయిపోయి సత్తిరాజు లోపలికి వచ్చేస్తాడు. అతడి బెల్టు గుర్తుకొచ్చింది. సత్తిరాజు గ్రీన్ రూంలోకి వచ్చేటప్పటికి చంద్ర సూర్యచంద్రా లారీ కేబిన్ సీటు అడుగున నక్కి ఉంది.

'వెతకండి, వెతకండి' అని సత్తిరాజు హడావిడి చేసేటప్పటికి లారీ వూరు పొలిమేరలు వదిలేసింది.

చంద్రకి తెలివి వచ్చి చూసేటప్పటికి లారీ ఆగి ఉంది. సూర్యుడింకా పైకి రాలేదుగానీ, ఆకాశమంతా పబ్లిసిటీమాత్రం జరిగిపోయింది అతని రాక గురించి.

చంద్ర నెమ్మదిగా క్రిందికి దిగి చుట్టూ చూసింది. రోడ్డు ప్రక్కన పాక ఉంది. ప్రక్కనించి కాలవ వెళుతోంది. వరసగా లారీలు ఆగి ఉన్నాయి. డ్రైవర్లు కాలవలోకి దిగి మొహాలు కడుక్కుని ఆ పాకలో కెళ్ళి ఆకలి తీర్చుకుంటున్నారు. చంద్రకి ఒళ్ళంతా కుదుపు—జ్వరం వచ్చినట్టుగా ఉంది. పైటచెంగు ఒత్తుగా కప్పుకుని దొడ్డిదారిన పాకలోకి దూరింది. బయల్దేరే ముందు పిల్లాడికి పాలివ్వబోతుంటే "ఇయ్యాలింక పాలివ్వక" అంటూ చేతిలో పిల్లాడిని లాక్కొని ముసిల్దాని కిచ్చేసేడు సత్తిరాజు. గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్న పిల్లాడి గొంతు ఎన్నేళ్ళయినా మరిచిపోలేక పోయింది చంద్ర. తీరికగా కూర్చుంటే తల్లిపాలతో పుష్టిగా ఉండి ఒడినిండిన బంగారుకొడుకు, తనను కొడుతుంటే హడలి పోయి జ్వరం పెట్టేసుకునే చిన్నారి కూతురు జ్ఞాపకం వచ్చి కళ్ళు వాచేలా ఏడ్చేది. ఒకసారి వెళ్ళి పిల్లల్ని తెచ్చేసుకుంటేనో! అమ్మో! కర్కోటక ముండాకొడుకు వదుల్తాడా!

హోటల్లో పారాటాబల్లలకు బదులు కుర్చీలూ, టేబిళ్ళూ వచ్చాయి. ఇడ్లీ, ఉప్మాకి సాయంగా పెసరట్టు, దోసె కేకలు. సింగిల్ టీ తో పాటు బ్రాందీ సీసా. మిలిటరీ భోజనం. మడత మంచాలు. ఏడేళ్ళ కాలం తీసుకొచ్చిన మార్పులు.

ముసలయ్యకు ఆదాయం పెరిగేటప్పటికి భక్తి కూడా పెరిగింది. వినాయక చవితికి గణపతిని నిలబెట్టి నవరాత్రులు జరపడానికి మనుష్యుల్నీ, డబ్బునీ కూడేసేడు. రికార్డులతోనూ, ప్రోగ్రాములతోనూ పందిరంతా సందడిగా ఉంది.

రాత్రికి రికార్డింగ్ డాన్స్. చంద్ర మనసు కవ్వం చిలుకుతున్నట్టుంది. "ఏమే, చంద్రమ్మా! సాంబారులో ఉప్పు లేదంట. ఇవ్వేళ నీ కూతురు గుర్తు కొచ్చిందేటమ్మా ఆలాగున్నావ్?" ముసలయ్యకు చంద్రమీద పాడిగేదెమీదున్నంత అభిమానం.

మధ్యాహ్నం రెండవుతుందనగా కోలాహలంగా దిగింది డాన్స్ గ్రూప్. హాలాహలంలా ఉన్న సత్తిరాజుని చూసి రాహువు మింగినట్టయిపోయింది చంద్ర. గదిలోనించి బయటికి రాలేదు. భోజనాలయ్యాక అందరూ భుక్తాయాసంతో శరీరాలు చేరేసేరు దొరికిన చోటల్లా. ఆడవాళ్ళు పెరట్లో

పందిరి క్రింద పడుకున్నారు. పెద్ద పెద్ద కళ్ళున్న ఆ పిల్లను చూస్తుంటే చంద్ర గుండెలో గేలం గుచ్చుకున్నట్టుంది. ఎగిసెగిసి పడుతున్న శకుంతల దగ్గర కూర్చొని తల నిమిరింది.

"ఏడిస్తే నీ కళ్ళు నీలాలు కారూ—పాలైన కారవే బంగారు కళ్ళూ" అంది చంద్ర. తన కళ్ళను తుడుచుకొనే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

"అమ్మా!" చంద్రను చుట్టేసింది శకుంతల.

ఎదిగీ ఎదగని చంద్రవంకను గుండె కదుముకుంది చంద్ర.

"తమ్ము డేడమ్మా?" కన్నీళ్ళయిపోయాక అడిగింది.

"తమ్ముడా!" విస్తుపోయింది శకుంతల. నెమ్మదిగా జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంది. ఆరోజు తమ్ముడూ, తనూ ఏడుస్తుంటే—అమ్మ ఏడుస్తూ నాన్నకూడా వెళ్ళిపోయింది. దెబ్బలు కొట్టి తీసుకుపోయాడు. తిరిగి ఒక్కడే వచ్చాడు. అమ్మని తీసుకురాలేదు వచ్చినదగ్గర్నుంచీ ఒకటే తాగుడు. జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడల్లా అమ్మని బూతులు తిట్టేవాడు. పిల్లాడి పాలకు డబ్బు లడిగితే "ఇలా తీసుకురా—పీక పిసికి చెర్లో పడేస్తా" నన్నాడు. ఏడుపు భరించలేక ముసలమ్మ పిల్లా వరికో ఇచ్చేసింది పెంచుకోమని. తను కనబడితే చితకబాదేవాడు. ఎవరిని తీసుకొచ్చినా నాలుగు రోజుల కంటే ఎక్కువ ఉండలేక పోయేవారు. తనది మొండి ప్రాణం కాబట్టి ఎన్ని దెబ్బలు కొట్టినా చావకుండా ఇలా ఉంది.

శకుంతల వెక్కిళ్ళ మధ్య చెపుతూంటే రాయిలా వింది చంద్ర.

"ఎంత కష్టపడింది నా తల్లి!" చివికిపోతోంది చంద్ర మనసు.

"పోనీ, కొట్టినా ఫరవాలే దనుకో. ఇప్పుడు కొత్త పాఠం మొదలెట్టాడు. నువ్వు మోసం చేసి, డబ్బు సంపాదించకుండా వెళ్ళిపోయావట. ఆ డబ్బు నే నిప్పుడు సంపాదించాలంట. లేకపోతే ఎవరికైనా అమ్మేస్తాడట."

"పసి పిల్లను అగ్ని గుండంలో వదిలేసి వచ్చేసేను. పాపం!తన బదులుగా ఎన్ని కష్టాలు పడింది పిచ్చితల్లి!" అసలు ముసలయ్యను పంపించి పిల్లల్ని రప్పించుకోవలసింది. ఇప్పుడయినా ముసలయ్యతో చెప్పి... వూఁ... ముసలయ్యతో చెప్పి—ఇనుమును ఇనుమే వంచాలి.

మాట్లాడకుండా కూర్చున్న తల్లిని చూసి అంతవరకూ ఉన్న ఆశకూడా పోయినట్లు నిరాశపడిపోయి నీరస పడిపోయింది శకుంతల.

"నే నిలా బ్రతకలేనమ్మా. నేను లేకపోతే మాత్రం ఏం పోయింది? నా గురించి మళ్ళీ నువ్వు బాధల్లోకి రాకు. ఇక్కడే ఉండు." శకు మాటల్లో నిష్ఠురం ధ్వనించింది.

చంద్ర ఆ పిల్ల వైపు తేరి చూసి నిస్తేజంగా నవ్వింది.

"శకూ! ఇంతవరకూ నే న్నీకోసం ఏమీ చెయ్యలేదు. ప్రేమ లేక కాదు, తల్లీ. అవకాశం రాలేదు. నీకేం జరిగినా నేను పోయిన తరవాతే. అదిమాత్రం జ్ఞాపకం ఉంచుకో" అనుకుంది మనసులో.

రాత్రయింది.

"పిల్ల డేన్సెయ్యదు." ఖచ్చితంగా చెప్పింది చంద్ర.

"పోనీ నువ్వే ఎయ్యి. నువ్వూ పడునుగానే ఉన్నావ్!" వెకిలిగా అన్నాడు సత్తిరాజు.

"నువ్వు మామ్మ దగ్గర కూర్చో, శకూ." పంపేసింది కూతుర్ని.

ఆరగంటయ్యాక డేన్స్ మొదలయింది.

"ఆదోని దొరసాని వరసమ్మనీ

ఆలిండియాకు చాలెంజినీ, హాలిండియాకు చాలెంజినీ..." రంగు పూసుకుని గెంతుతూంది చంద్ర.

గులాబీరంగు జాకెట్టు—నల్లరంగు చీర బిగించి కట్టింది. ఆమె నాట్యం పురుష ప్రపంచాన్ని చాలెంజి చేస్తున్నట్టుగా ఉంది. అంతకంటే ధాటీగా వేద్దామనుకుంటున్న సత్తిరాజుకి అడుగులు సరిగా పడడం లేదు.

రోడ్డుమీద తన మీద నుంచి జోరుగా పోతున్న లారీయే కనబడుతోంది. ఆడియన్స్‌లో ఉన్న లారీ డ్రైవర్లందరూ తన పాలిటి యమదూతల్లా కనిపిస్తున్నారు ఆతనికి.

"పిల్లనిగాని, తల్లినిగాని తీసుకెళ్ళడానికి ప్రయత్నించే వంటే రోడ్డుమీద ఏక్సిడెంటయి పోతావ్!" ముసలయ్య బెదిరింపు చెవుల్లో గియ్ మంటున్నది.

"బెంగుళూరు బేబిని ..."

తన కూతురి కిక భయం లేదు. పాటకంటే చంద్ర ఆట మరీ హుషారుగా ఉంది.

ప్రేక్షకులు ఆనందాన్ని పట్టలేకుండా ఉన్నారు. ఈలలూ, చప్పట్లూ — రోడ్ మీద పోతున్న కారులు కూడా ఆగిపోతున్నాయ్.

మామ్మదగ్గిర కూర్చున్న శకుంతలమాత్రం కంటికీ మంటికీ ఏకధారగా ఏడుస్తోంది, తనకు బదులుగా ఆడుతున్న తల్లిని చూడలేక. *